

ალეკო შულღაძე
გადამალვა

ალეკო შულაძე
გადამალვა
რომანი

წიგნი გამოიცა საქართველოს კულტურისა და ძეგლთა
დაცვის სამინისტროს მხარდაჭერით.

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2016
ყველა უფლება დაცულია.

ISBN 978-9941-11-516-5

www.diogene.ge

სარჩევი

პირველი ნაწილი. თანამდევნი წარსული 7

მეორე ნაწილი. ტკივილით შეცნობილი 71

მესამე ნაწილი. ირაციონალურის შემოშვება 151

პირველი ნაწილი

თანამდევნი წარსული

I

ჩემი მოხუცი დედა – ლენა ხუბოვი იჯდა სკამზე, სადარბაზოში, მერვე სართულზე, ზურგით ლიფტისკენ და სახით გაუქმებული ნაგვის ბუნკერისკენ. ორივე ხელით სკამის საჯდომს ჩაჭიდებული, ძლიერ ტკივილს განიცდიდა და ამიტომაც ბოლომდე გარინდული იყო. თვალდახუჭულს, არა მგონია გახსენებოდა, ქვედა ორ მეზობელს შორის რამხელა დავის საგანი გახდა ნაგვის მილის ამოღების შედეგად გამოთავისუფლებული სივრცე. ცხადია, იმ ორიდან ერთი უფრო მარიფათიანი აღმოჩნდა და რკინის კარითა და ბოქლომით გადაჭრა სადავო საკითხი. რაც აქტუალური იყო დედასთვის ჯერ კიდევ გუშინ, დღეს გამქრალიყო მისი ცნობიერებიდან და ტკივილისგან გაბრუნებული, ვეღარც ამჩნევდა ცხვირწინ ინსტალირებულ მეზობლის სითავხედეს. თვალი რომც გაეხილა, მაინც ვერ დაინახავდა იმ კარს, რომელიც ცარიელ სივრცეს კეტავდა.

დედა ოდნავ წინ იყო გადახრილი, თავს არ ანძრევდა, ნაზად სუნთქავდა და, მთლიანობაში, ქალურ ჩვევებს არ ლალატობდა. ცდილობდა, ისედაც გასწორებული ქვედაკაბა შეუმჩნეველი მოძრაობით კიდევ უფრო გაესწორებინა. ამ მოძრაობით სურდა გადაეფარა იმედგაცრუება, ამგვარმა არამყარმა ვითარებამ რომ წარმოშვა მის გულში. ორმოცდაათი წელი იცხოვრო სახლში, ზეპირად იცოდე მისი ყოველი კუთხე-კუნჭული, ფიქრობდე, რომ დაცული ხარ მშობლიურ კერაში და მოულოდნელად ასეთ ყოფაში აღმოჩნდე – მონჯლრეულ სკამზე, გაზის მრიცხველების გვერდით, უცხო ხალხის ყურადღების ცენტრში...

დედას მარჯვნიდან ედგა მაღალი კაცი – სანიტარი. ზემოდან კიბეზე მე ჩავდიოდი და თან ვფიქრობდი, რომ ადამიანის მდებარეობით სივრცეში და მისი სხეულის ამა თუ იმ პოზიციით, გაჭირვების ხარისხის ამოცნობა შეგვიძლია.

როცა ვუყურებთ საკონცენტრაციო ბანაკების პირველი თვეების ფოტოებს, სადაც ქალები და მამაკაცები, ჯერ კიდევ ფერხორციანი, დედიშობილა პატიმრები – შიშით იცქირებიან ობიექტივში და არ რცხვენიათ არც ერთმანეთის, არც ობერშტურმბანფიურერების და არც მათი ნაგაზების, ხვდები, თუ რა მიძიმე ყოფაში არიან. ერთი-ორი წლის მერე, ან უკვე ჩონჩხადქცეულ პატიმრებში, ეს შიში ქრება. მათ თვალებში ახლა სასონარკვეთა იკითხება. არა, სასონარკვეთაც არა, რაღაც სხვა – გულგრილობა. შიშმა და შიშშილმა ისინი გამოაცარიელა. კითხვაზე კი, რომელი სჯობს: მუდმივი შიში წლების განმავლობაში, თუ შინაგანი გამოცარიელება – ცალსახა პასუხი არ არსებობს.

კადრში ესესელის ყოფნა მიზანმიმართულს ხდის ვითარებას, იკითხება აუცილებლად მწვალებლური მომავალი. მიუხედავად იმისა, რომ ომისდროინდელ ფოტოებში მოქმედება უკვე დასრულებულია და დიდიან-პატარიანად, ყველანი მრავალგზის ნანამებნი არიან, გარდუვალი საშიშროების გრძნობა მაინც არ გტოვებს ადამიანს. აღარ გინდა, ეს ფოტოები არსებობდეს, სიამოვნებით გაანადგურებდი ყველას ერთად.

შიში ფიტავს ადამიანის ცნობიერებას.

დედას შემთხვევა მეტად უცნაური გამოდგა: თავის საძინებელში იდგა და, როგორც თვითონ თქვა, ლოცულობდა, როცა მოულოდნელად მარცხენა ფეხი წვივში გადაუტყდა. ძლიერი ტკივილის გამო მარცხნივ გადავარდა, თეძოზე დაეცა და მეორე მოტეხილობა ბარძაყის ძვალზე მიიღო. ორი მოტეხილობა – და მოტეხილობა, ძირითადად, ყოველთვის გაუთვალისწინებელია – სულ რაღაც წამებში. თანაც ასეთი რამ ორმაგად მტკივნეული უნდა ყოფილიყო მისთვის, რადგან ეს ლოცვისას მოხდა. ერთმა ძველმა თანამშრომელმა მოგვიანებით ჰკითხა: – ლენა, რას სთხოვდი ასეთს ღმერთს?

ლენა თავიდან ვერც კი მიხვდა, რა დაემართა. ორმაგი მოტეხილობის შესახებ სასწრაფოს ექიმისგან შეიტყო. არც კი წამოუკვივლია, როცა ნაიქცა. ასე ეგდო რალაც დროის განმავლობაში და თავისთვის კვნესოდა. მის ადგილას ვინმე მამაკაცი ალბათ უშვერი სპონტანური გინებით აიკლებდა იქაურობას და საკუთარ თავში გამოიწვევდა იმ დამანგრეველ კონფლიქტს, მხურვალე ლოცვის ლანძღვით ჩანაცვლება რომ იწვევს.

ადამიანი ყოველთვის ეძებს მოტივს და დამნაშავეს. ვინ იყო დამნაშავე მოცემულ შემთხვევაში? დედა ხომ ლოცულობდა, მეტი რა ექნა?

ალბათ იატაკი გაინძრა, სხვა რა უნდა ყოფილიყო? იქნებ მიწისძვრა მოხდა? იატაკი თუ არ განძრეულა, მაშინ მოღალატე ძვალია, უბრალო დატვირთვასაც რომ ვერ გაუძლო კალციუმგამოცლილმა. ამ ვერსიით, დამნაშავე მაინც ლენა გამოდის, დროზე ვერ მიაწოდა ძვალს კალციუმი. თუმცა, ორ ბავშვს რომ გააჩენ და გაზრდი, მერე ვიღას მოუბრუნდება ენა, რამეში დაგადანაშაულოს? მაშასადამე, შვილები გამოდიან დამნაშავენი, დედას მთელი სასიცოცხლო ენერგია რომ გამოაცალეს. თუმცა შვილებსაც ვერ დავადანაშაულებთ. აბა, რა მაგათი ბრალია: სადაც ჩასახეს, იქ იწყეს ზრდა.

დედას ფეხი სწორედ იმ ადგილებში მოტყდა, მოხუცებს რომ სტყდებოდა ჩვეულებრივ: ერთი – წვივში და მეორე – ბარძაყის ძვლის თავში. არის ამაში რალაც სისტემური. დედამ მაგიდიდან ტელეფონი რის ვაი-ვაგლახით გადმოათრია. ჯერ მეზობელს დაურეკა და მერე მე. ბოლო ათი წელი მისგან შორს ვცხოვრობდი, ქალაქის გარეუბანში. ვნახულობდი კვირაში ერთხელ, ან ორ კვირაში ერთხელ. იმ დღეს ერთი საათის დაშორებული ვიყავით, როცა დამირეკა. არასდროს ჰქონია ასეთი ხმა. ხმამ მითხრა: არ ვიცი, როგორ, მაგრამ ფეხი მომტყდა. შენი წასვლის მერე წავიქეციო. მიუხედავად იმისა, რომ პირველივე სასწრაფო დახმარებამ ფეხის მოტეხილობა დაუდგინა, ლენა უნარს ამბობდა საავადმყოფოში გადასვლაზე. მთელი ღამე თეთრად გაათენა და ტახტზე გაუწმენველად მჯდომარე, საძინებელში მწოლიარეს გამომძახებდა ხოლმე, რით ვერ გა-

მიჩერდა ეს ტკივილიო. ნანყვეტ-ნანყვეტ ძილი ჩემი ბედია ბოლო ოცი წლის მანძილზე და მეც, საპასუხოდ, ერთ-ორ დამამშვიდებელ სიტყვას გავძახებდი ხოლმე. გამთენიისას მითხრა, მეტს ველარ მოვითმენ, იქნებ საპირფარეშომდე მიმიყვანოო. საპირფარეშომდე ვერ მივიყვანდი, მარტო ვერაფრით ავნევედი, ორ ადგილზე მოტეხილი ფეხით კი ნაბიჯსაც ვერ გადადგამდა. სადღაც კარადაში ძველი ლამის ქოთანის ვიპოვე და სადაც იჯდა, იქ ვაქნევიანე. დიდი გაჭირვებით წამოინია, ცალ ფეხზე იდგა. ქოთანზე ვერ დაჯდა და ოდნავ ჩაიკუზა. გვერდით ვიყურებოდი, სანამ შარდავდა.

კიდეც ერთი სასწრაფო უკვე გამთენიისას გამოვიძახე, ავადმყოფის ტრანსპორტირებისთვის აუცილებელი ინვენტარით და დიდი მანქანით. ლენას გამაყურებელი გაუკეთეს და ტრავმატოლოგიურში დარეკეს, ავადმყოფი მოგვყავსო. ამ დარეკვამ საბოლოოდ დაარწმუნა დედა, რომ ფეხი მოტეხილი ჰქონდა და სახლში ველარ დარჩებოდა. საკაცზე არ დაგვინვენია, ვიცოდი, ლიფტში ვერ შეეტეოდა. სკამზე უნდა გადაგვესვა და ცოტათი გაგვიჭირდა, რადგან დედა სულ მოეშვა. ჩემმა ცოლმა, ლატიკამ იყოჩაღა, ლენას უთხრა, ხელებით კისერზე მაგრად მომეჭიდეთ. ისიც პატარა ბავშვივით მოეხვია თავის რძალს და ასე ჩამოკიდებული, ლატიკამ, მარტომ გადასვა სკამზე. ეს იყო მათი პირველი შეხვედრა ათი წლის შემდეგ. ჩემი ოჯახის თემქაზე გადაბარგების მერე ურთიერთობას გაურბოდნენ. ერთად ცხოვრების კომმარულ პერიოდში ისე შესძულდათ ერთმანეთი და საკუთარი თავები, რომ შემდგომ წლებში ერთხელაც არ შეხვედრიან, არ დაურეკავთ, არც მიუწერიათ და ჩემი თანდასწრებით, არც კი უხსენებიათ ერთმანეთი. სრული ამოშლა წარსულისა. და აი, დიდი ხნის მერე, მძიმე ვითარებამ ჩაახუტა ისინი. ეტყობა ნაიარევი მოუშუშდათ და სხვა გრძნობები წამოვიდა წინ.

ლატიკას ასეთი სიყოჩაღე მამამისის ავადმყოფობაშიც უნდა გვეძია. ორი წლის წინ მისი ინსულტგადატანილი მამა ლოგინად ჩავარდა. ჰიგიენური პროცედურების დროს შეეჩვია ლატიკა ავადმყოფის აწევას და მისი მოვლისას გაუმძაფრდა სიბრაღულის გრძნობაც.

სულ მალე დედა ლიფტის წინ იჯდა. ტკივილგამაყურებელი მოქმედებდა, მაგრამ ორმაგი მოტეხილობის ბოლომდე გაყურება ძნელია.

ქვემოდან ლიფტს ჩემი ვაჟი, სანდრო ამოყვა.

– ყველანი ვერ შევეტევი, – ვთქვი ჩვენი კორპუსის მაცხოვრებლების ლიფტთან წარმოსათქმელი მაგიური ფრაზა და ხელი სანიტრისკენ გავიშვირე, – მე და ეს კაცი ავწევთ.

დიახ, ეს სწორედ ის ლიფტია, რომელშიც არასოდეს არაფერი ეტეოდა. ამ კაბინაში არ ეტეოდა არანაირი გარდერობი, არანაირი სანური მაგიდა თუ ტახტი. ვერაფრით შეტენიდი სანოლს, ვერც მაცივარს და პიანინოზე ხომ ლაპარაკიც ზედმეტია. ეტეოდა პატარა სავარძელი. ველოსიპედი ხან ეტეოდა, ხან ვერა. თუ შეძლებდი და დიდ ველოსიპედს სწორი კუთხით ააყირავებდი, მაშინ ეტეოდა. თუ არადა, კარი, რომელიც შენ უკან ძალიან სწრაფად თავისით იხურებოდა, არ მოგცემდა ექსპერიმენტის გაგრძელების საშუალებას. კარს თუ დიდხანს დაიჭერდი გაღებულ მდგომარეობაში, ისე გაიჭედებოდა, რომ საერთოდ აღარ დაიხურებოდა. ახლა წარმოიდგინეთ ჩვენი გაკვირვება, როცა მე-5 სართულმა როიალი მოათრია. გავშტერდით... ლაშა ახლოს მივიდა და ჰკითხა: აბა ერთი ნახე, კარგად ნახე უკან, შიგ ხომ არ გაქვსო? თავიდან როიალის პატრონი უარზე იყო, მაგრამ ორსაათიანი ტანჯვის მერე, როიალის ქვეშ მოყოლილი რამდენიმე თავისივე ძმაკაცის შემყურე, იძულებული გახდა, გამოტყდომოდა ლაშას რალაც-რალაცებში.

როცა მამაჩემის გასვენებაზე ვილაცამ იკითხა, ლიფტით ხომ არ ჩაგვეყვანაო, ამ მოულოდნელი ექსპერიმენტის მოლოდინში, ჩემდა უნებურად, თვალები ამენთო და ცნობისმოყვარეობისგან ავცმუკდი. ცხადია, ცდა უშედეგო გამოდგა, რადგან კუბო კი შეატეეს როგორღაც, მაგრამ სხვა ველარავინ შეეგია და გარდაცვლილის ეული მოგზაურობა ლიფტით, მერვედან პირველამდე, სატანისტურ რიტუალს თუ არა, ცხედრის თავიდან მოშორებას დაემსგავსებოდა.

წარმოიდგინეთ, გარდაცვლილი მოძრაობს ზევიდან ქვევით, მარტოკა, ლიფტის კაბინით, რომლის კედლებიც აჭრელებულია

სხვადასხვა რეკლამებით და უხამსი სიტყვებით: „მარიშა ბოზია, დედას გეფიცებით, მე და ჩემი ძმაკაცი ვზმარობდით... აი ტელეფონი...“. უხერხულია რალაცნაირად. მკვდრისთვის სულერთია, უბრალოდ, ნეშტის უხეშ გარე სამყაროსთან შეტოვებაზეა საუბარი.

როგორც წესი, რეკლამები ლიფტში არ სჭირდებოდათ არც მკვდრებს და არც ცოცხლებს: თუ ამგვარად ნაპოვნი სანტექნიკოსის ტელეფონი ხანდახან ამართლებდა, მეძავის ნომერზე დარეკვისას, ხელში გვრჩებოდა ძალიან წესიერი ქალიშვილი – მსხვერპლი თავისი ვიგინდარა შეყვარებულისა, რომელსაც, მორიგი ნაკინკლავების შემდეგ, გადაეწყვიტა შური ეძია გოგონაზე და ექცია ის წარმოსახვით ბოზად.

ლიფტში შესვლა და იმნამსვე ძირს, კუთხეში დაფურთხება, კიდევ ერთი, ძალიან უცნაური რიტუალი იყო. ვფიქრობ, ამდაგვარი საქციელის საფუძვლები, მამაკაცთა დაუკმაყოფილებელ სექსუალურ გრძნობებში უნდა გვეძებნა. ის წყვილი კი, რომელიც ნამდვილ სექსზე იყო წამსვლელი, საქმიანად იყენებდა ჩვენი ლიფტის კაბინას, სანამ ლილაკი STOP მუშაობდა. აწვები STOP-ს, ლიფტი ჩერდება სართულებს შორის (ამას გამოთვლა სჭირდებოდა) და გაქვს სექსი. არ მუშობს STOP და არ გაქვს სექსი – ერთგვარი პარადოქსია.

სულაც არ იყო აუცილებელი, რომ ლიფტში სიმღერა სექსუალური აქტის ერთგვარ გაგრძელებად წარმოგვედგინა. მღეროდნენ ყველანი. დაიმართობებდნენ თუ არა საკუთარ თავს ლიფტში, იწყებოდა შინაგანი განწყობილების ამოთქმა სიმღერით. მიაქციეთ ყურადღება, ლიფტში როკი, სოული და რეგი დომინირებდა, ხანდახან – რიტმ-ენდ-ბლუზიც, მაშინ, როცა აბაზანაში ადამიანები მკაცრად საოპეროს აწვებოდნენ. დროის მოგების მიზნით მომღერალი შესვლისთანავე წაუსტივუანდერებდა... ბოლომდე იხარჯებოდა და ამთავრებდა ერთი სართულით ადრე... კაბინიდან კი ღირსეული ჯენტლმენის სახით გამოდიოდა.

ახლა ჭიდაობის შესახებ. ამას ორი ან სამი ადამიანი სჭირდებოდა. ოთხი ბევრი იყო, სივინროვისგან ველარ განიძრეოდი და მხოლოდ თავებს თუ დასცხებდით ერთმანეთს. ორი მოჭიდავე

იდეალური იყო. აქაც, ჭიდაობა შესვლისთანავე იწყებოდა და მებრძოლნი თავს არ ზოგავდნენ – ეს იყო საკუთარი თავის ერთგვარი გამოცდა, და ჩაკეტილ სივრცეში ტანსაცმლის შემოხვევის საუკეთესო ვარიანტი. არ გეგონოთ, მარტო პატარა ბიჭები იყვნენ ამით დაკავებულნი – არა. დიდებიც მინახავს, 50 წლის მამაკაცები რომ ებლარძუნებოდნენ ერთმანეთს უჭაერობაში. გოგონები მხოლოდ კისკისებდნენ და იჩქმიტებოდნენ.

ვინც პარტნიორს ვერ პოულობდა – იშვიათად, მაგრამ ასეც ხდებოდა – ის მუშტს ურტყამდა ლიფტის კედელს გამწარებული, ხანდახან თავსაც – არ ვაჭარბებ.

საოცარ, რაღაც კუთხით გაუგებარ კატეგორიას მიეკუთვნებოდა ლიფტში მსტომარე ადამიანი. ნავიდა ლიფტი და ნავიდა ხტომა ადგილზე... ამ დროს გარეთ მყოფს ექმნებოდა ისეთი შთაბეჭდილება, რომ ლიფტით რაღაც ცხოველი ამოდიოდა.

ლიფტი ხშირად ტუალეტის ფუნქციასაც ითავსებდა. მთავარი იყო, შეზარხოშებულ მამაკაცს ლიფტამდე მიესწრო და კაბინაში დაცლიდა შარდის ბუშტს. სტატისტიკურად იკვეთება, რომ მამაკაცები უფრო თავისუფალნი იყვნენ ცხოველურ ქმედებებში.

და მაინც, თუ ამ ადამიანთა მდგომარეობაში კიდევ რამენაირად შევდიოდით, ნამდვილად რთული გასაგები იყო იმ მგზავრთა ქმედება, სანთებელათი სართულების ლილაკებს რომ წვავდნენ. დედუქციური მეთოდის გამოყენებით მე და ლამამ აღმოვაჩინეთ, რომ ბოროტმოქმედს ამოძრავებდა სხვისი საკუთრების გაფუჭების სურვილი და დამნაშავეს, ჩვენსავე მეზობელს, ისევ და ისევ მამაკაცს, წარუდგინეთ ბრალი იმის საფუძველზე, რომ ის წვავდა სხვა სართულების ლილაკებს, ხოლო საკუთარი სართულის ლილაკს უვნებელს ტოვებდა.

გაფუჭებული იყო პირველი სართულის გარეთა ლილაკიც – შუქი არ ინთებოდა. ამიტომ ვერ იგებდი, ლიფტი შენ გამოიძახე, თუ სხვა ჩამოდიოდა. კარი იღებოდა და ჩაფიქრებული სწრაფად შედიოდი. შეტაკება გამომსვლელსა და შემსვლელს შორის ნამიერად ხდებოდა და უფრო შემინებული შემსვლელი რჩებოდა.

ლიფტში გაჭედვა ურთულესი თემაა და ღრმა ანალიზს ითხოვს. გაჭედილები ძირითადად ორ ჯგუფად იყოფოდნენ: რომლებიც იტრუნებოდნენ და რომლებიც წიოდნენ. ეს სულაც არ ნიშნავს, რომ გატრუნულები უშიშარნი იყვნენ – ბევრ მათგანს სწორედ შიშისგან უვარდებოდა ხმა. ის კი, ვინც წიოდა – შესაძლოა, თავს იმხნეებდა. გატრუნულთათვის დამახასიათებელი ფრაზა იყო: „ხომ გამომიყვანთ?“, მაშინ როცა მყვირალთა ფრაზა ასე ჟღერდა: „გამომიყვანეთ, თქვენი დედას შევეცი!“

აქ, ამ ლიფტში, 80-იან წლებში, მე და ლაშამ საუკუნის სანაძლეო მოვიგეთ. ჩვენივე უბნელი დიდი დოძიკა დაგვენაძლევა, რომ მოასწრებდა დანძრევას მანამ, სანამ ლიფტი პირველიდან მერვემდე ავიდოდა. დიდი დოძიკა პროფესიონალი მოთამაშე იყო და სანაძლეოს იგებდა როგორც სპორტულ თამაშებში, ასევე ბანქოში, კამათელში და მრავალ, თავისსავე გამოგონილ ასპარეზობაში. როგორც ჩანს, დიდ დოძიკას ფანტაზია კიდევ უფრო გახსნოდა. საბჭოთა კავშირის დროს ყველანი იგროკები ვიყავით, მაგრამ ასეთი რამ უცხო ხილი იყო. ამიტომ მე და ჩემმა ძმაკაცმა გამოწვევა მივიღეთ. პირველიდან მერვემდე ლიფტი ნახევარ წუთში ადიოდა და აბა, როგორ უნდა წაგვეგო! იქნებ თავისი ერთგვარი სისუსტის – სწრაფი ორგაზმის – იარაღად ქცევა უნდოდა? ამან დაგვაფიქრა. ჩვენი გამოთვლებით, ყველა ვარიანტში ნაფიქრი და აღგზნებული უნდა მოსულიყო საასპარეზოდ – ისე ცოტა შანსი ჰქონდა მაინც. მისი მხრიდან ეს არ იქნებოდა პატიოსანი საქციელი, მაგრამ სექსუალურ ფანტაზიებს ვერანაირად გავუკონტროლებდით. ასეც მოხდა, ჩვეულებრივზე წითელი სახით და უშნოდ აცმუკებულნი გვეახლა: აბა, სწრაფად დავინყოთო.

სამივენი ლიფტში შევედით. კარი დაიხურა და დოძიკამ დაუბერა ელვისებურად. პირველ სართულს ავცდით თუ არა, დოძიკამ ისეთი ხმების გამოშვება იწყო, წაგების საშიშროების წინაშე დავდექით. დოძიკას სუნთქვა გაუხშირდა და თვალებიც მიენაბა. მაგრამ ლაშა რის ლაშა იქნებოდა, საიდუმლო იარაღი რომ არ ჰქონოდა: ეს იყო სტვენა. ლაშამ ნაზად დაიწყო მელოდიის სტვენა

ფილმიდან „კარგი, ცუდი, ბოროტი“... შესავლის მერე მონოტონური რიტმი მისცა, ოსტატურად ჩაახუჭუჭა და სასაფლაოს სცენაზე გადავიდა... მე-4 სართულამდე კვლავ ფრე იყო, მე-5-ზე დოძიკამ თვალი გაახილა და ლაშას ისე გახედა, რომ მიეხვდი: ველარ აკონტროლებდა, რა ეჭირა ხელში – თავისივე სხეულის ნაწილი, თუ „კოლტი“. დიახ, ეს იყო ჩვენი მიზანი: მისი ფალოსი კოლტად ვაქციეთ – COLT 1851 Navy Revolver. ფროიდს გადავუჯოკრეთ, ფალოსს პირიქითი დატვირთვა მივეცით. ატრიალე ეხლა ეგ ბარაბანი, დოძიკ, და ეცადე არ გაგივარდეს... ის დაგვენებდა და მოგებული ფული იქვე, პავლოვზე დავამლერეთ, ლუდის ბარში. დიდი დოძიკა არ ნაგვიყვანია.

შინ როცა ვიყავი, კედლის მიღმა ლიფტის ძრავის ხმით მე ვიგებდი, რომელ სართულზე ამოდიოდა და რომელი მეზობელი ამოხყავდა. ცხადია, ყველაზე კარგად მამისა და დედის ამოსვლას გგებულობდი და სახლის კარს მანამდე ვუღებდი, სანამ ლიფტი გაჩერდებოდა.

მეგონა არაფერი ეტეოდა და რამდენი რამე ჩატეულა.

და აი, უკვე წლების მერე, სანიტრის დახმარებით, დედა ჩავყავს ქვემოთ და სასწრაფო დახმარების მანქანის გვერდით ვსვამთ, ასფალტზე, ლამის შუა ქუჩაში. სკამიდან ვანვენთ საკაცეზე და შეგვყავს ავტომობილში. სანიტარი, მე და ლატიკა უკან ვთავსდებით, ლენასთან. ექიმი წინ ჯდება.

თითქოს ერთი სული აქვსო, მძლოლი სირენას რთავს. ეზოდან გავდივართ და ტრავმატოლოგიურისკენ ვიღებთ გეზს. მანქანას გვერდითა ფანჯრები არა აქვს – მხოლოდ ზემოთ, ჭერში.

– რალაც სპეციალური მასალისგან არის დამზადებული, – თქვა სანიტარმა და ავტომობილის კედელს მიუკაკუნა თითი, – შიგნიდან გარეცხვის უფლებას არ გვაძლევენ, შეიძლება გაფუჭდეს.

რადგან აქეთ-იქით არაფერი ჩანდა, ჭერში დავინყე ცქერა: კორპუსების მაღალ სართულებს, ხეებს, განათების ბოძებს და ცას შევყურებდი. დავინახე, ქალი სარეცხს ფენდა. რა გამოდის, აივნიდან გადმომდგარი და უდარდელი, მეც არაერთხელ დავუნახივარ

სასწრაფოში მწოლიარე რომელიმე ავადმყოფს? მძლოლმა სიჩქარეს უმატა და თითქოს სირენაც უფრო ხმამაღლა აკივლდა. ჩვენ წინ მიმავალი ავტომობილები გზის კიდეებს მიანყდნენ. მომინდა მძლოლისთვის მეთქვა, რომ არ იყო საჭირო სიტუაციის ხელოვნურად დაძაბვა – არავინ იცლებოდა სისხლისგან.

– სირენის გამორთვის უფლება არა გვაქვს! – დაიყვირა მძლოლმა.

– ცოტა ნერვიულადაა, – თქვა სანიტარმა და მძლოლისკენ გადააქნია მოკლედ შეკრეჭილი თავი, – გუშინ ერთი მამაკაცი გავიტანეთ გზაზე.

არ მომენონა მრავლობითში ნათქვამი „გავიტანეთ“ – ადვილია დანაშაულის გაზიარება და ტრაბახი, როცა პასუხისმგებლობა სხვას ეკისრება.

– არასწორად გადადიოდა, ოდნავ წაგვკართ... პატრულიც მოვიდა. კიდე კარგი, გადარჩა. არ ვიცი, – აქ სანიტარმა კიდე ერთხელ გააქნია თავი მძლოლისკენ და ამ მოძრაობამ საბოლოოდ გასცა მისი პასუხისმგებლობა, – ჩვენი ამბავი როგორ იქნება. მიძიმე ავადმყოფი გადაგვყავდა, რა უნდა გვექნა?

მამაჩემი გამახსენდა, გარდაცვალებამდე რამდენიმე თვით ადრე მანქანა დაეჯახა. საკუთარი სამსახურის შენობასთან იდგა, სადაც ნახევარი საუკუნე გაატარა. ათწლეულების წინ თავის დარგულ თუთის ხეს უცქერდა და ხელი ზემოთ ჰქონდა გაშვერილი, ტოტისკენ. უკან-უკან მიმავალი მანქანა დაეტაკა. ყვირილის გარეშე წაიქცა და მიწაზე დაგდებული, თავისთვის ოხრავდა (დედამ და მამამ, წაქცევისას, მსგავსი თვისებები გამოავლინეს). თანამშრომლებმა სახლში აიყვანეს. ფეხი ჰქონდა გასიებული. კიდევე იოლად გამოძვრა. ამ ამბის შესახებ მხოლოდ რამდენიმე დღის მერე შევიტყე. მამა მონყენილი მეჩვენა, როცა ვესტუმრე. დედამ მითხრა, ის კაცი უნდა მოვიდეს, რომელიც დაეტაკაო. ძალიან ავნერვიულდი, არ ვიცოდი, რა მექნა, რა მეთქვა, თავი როგორ დამეჭირა. საერთოდ არ მქონდა მინოლისა და საქმეების გარჩევის სურვილი – მშვიდად ვიყავი, ნეიტრალურად. ისიც მაფორიაქებდა,

არ ვიცოდი, რას ელოდა მამა ჩემგან, თანადგომის რომელ ფორმას. მძლოლი ყმანვილი კაცი აღმოჩნდა, დაბალი, ჩემ სიმაღლე. დაბნეული მეჩვენა და შენუხებული. ჩემთან შედარებით – გაცილებით მძიმე სიტუაციაში. დედამ ჩემზე უთხრა, ჩვენი ვაჟიაო. და ამ ნათქვამით მიანიშნა: ჩვენს თავს არ დაგაჩაგვრინებსო. მე გავუღიმე და მის სახეზე დაბნეულობა ამოვიკითხე: ვერ მიხვდა, რას ნიშნავდა ჩემი ღიმილი. არადა, ჩვეულებრივი ღიმილი იყო, თბილი, გაცნობას რომ ახლავს თან. ნერვიულობდა და უბრალო ღიმილშიც შეიძლებოდა აგრესია დაენახა ჩემი მხრიდან. რომ დამშვიდებულიყო, გარეგნული უდარდებლობაც გავითამაშე, მამას ნაღრძობ ფეხზე ხელი დავადე და ვუთხარი: გარინჩასაც ერთი ფეხი მოკლე ჰქონდა-მეთქი. და როცა მოსულმა უსაფრთხოდ იგრძნო თავი, მამას ძალიან გულიანად მოუბოდიშა, არაფერი მეთქმის, დამნაშავე ვარო.

იმაზე კარგი არაფერი ყოფილა, დამნაშავეს ადამიანურად რომ მოეპყრობი და არაფერს აგრძნობინებ. შეხვედრა ისე მიდიოდა, არცერთ ჩვენგანს არ გამოუთქვამს მის მიმართ ოდნავი წყენაც კი. მამა კარგ გუნებაზე დადგა. სხვა შემთხვევაში უფრო მეტს იხუმრებდა, ახლა თავს იკავებდა, ფიქრობდა, ზედმეტად გაშინაურება არ ივარგებსო. დედამ ჩაიც დაგვაღევიანა. ვამაყობდი ჩემი თავით, რალაც ახალს ვგრძნობდი გულში, რა საოცარი რამ ყოფილა პატივება დამცირების გარეშე, თუ დამნაშავეც მოგყვება და გაძლევს ამის საშუალებას. თითქოს ყველა სხვა პრობლემაც გაქრა.

რამდენიმე დღემ ჩაიარა და დედამ მითხრა, იმ ბიჭმა მამას 500 ლარი აჩუქა, მინდა შენ მოგცე, შენ გამოიყენეო. ვურჩიე, იმ ფულით ტელევიზორი ეყიდათ, ლამფებიანი ტელევიზორი ჰქონდათ ჯერ კიდევ და მამა განვალდა ნაწილების გამოცვლით.

ამ ამბიდან მალე მამა გარდაიცვალა. ექიმმა გვითხრა, სავარაუდოდ, ავტომობილის დატაკებამ სხეული გვარიანად შეუნჯღრია და ციროზი დააჩქარაო.

- აბა, როგორ ხარ? - ვკითხე დედას.
- გაბრუებული ვარ, - თქვა დედამ, - ესე უნდა ვიყო?

ზემოთ, ფანჯარაში ავიხედე, შენობების ფერისა და კონფიგურაციის მიხედვით, თითქოს მისულები ვიყავით. შემეშალა, არ ვიყავით მისულები, მანქანამ კიდევ იარა რალაც დრო და გაჩერდა.

საკაცეს ბორბლებიანი ფეხები თავისით ჩამოეშალა და ლენა მისალებისკენ გავაგორეთ. დედას იქაური ექთანი მიაბრუნებდა საკმაოდ სწრაფად და მე და ლატია გვერდით მივდევდით, ვცდილობდით, ჩვენც მოგვეკიდა ხელი საკაცისთვის. კლინიკის სიტუაციამ ავადმყოფი გამოაფხიზლა. დაძაბული აქეთ-იქით აცეცებდა თვალებს და სანამ იქაურ ფართო ლიფტში შეაგორებდნენ, რამდენჯერმე ნამოიძახა: „არა მგონია, აქედან ცოცხალი გამოვიდე! გესმის, ალექო, არა მგონია, აქედან ცოცხალი გამოვიდე! რატომ არ გესმის, ალექო?!“